

Hồi Thứ Bốn Mươi Lăm

HOÀNG LONG HIỆN CHÂN TƯỚNG

Mai Nhụy cất Kim Quán Lệnh trở vào túi da, nhìn Hạng Chân, nói:

– Ngô Nhị, chúng ta xuống dưới xem thử, xong rồi các hạ đi về là vừa!

Hạng Chân nhẹ gật đầu:

– Xuống “Tiễn Huyệt” ngay bên dưới này là được rồi!

Mai Nhụy gật đầu, đưa mắt nhìn mái hiên bờ tường thẳng hàng với một góc lồi, đoạn bước tới giẫm lên một phiến đá vuông bảy cái.

Chỉ chốc lát, phiến đá ấy nhanh chóng bị đẩy ra, một người thò đầu lên hỏi:

– Ai vậy?

Mai Nhụy thấp giọng:

– Người tuần đêm ở Thúy Tinh Thất?

Người ấy ngẩng lên nhìn Mai Nhụy, vội nói:

– Có việc gì vậy cô nương?

Mai Nhụy đành mặt:

– Đương nhiên là có việc, bọn ta cần xuống dưới xem xét!

Hạng Chân tiến tới một bước, thấp giọng gắt:

– Huynh đệ thượng cấp tuần tra đến đây mà lại vô lễ vậy hả? Muốn chết hay sao?

Người ấy hoảng kinh, vội nói:

– Xin mời, xin mời, tại hạ xuống kính tiếp đây!

Đoạn liền rụt đầu xuống, Hạng Chân chìa tay ra, nói:

– Xin mời!

Hai người bèn lần lượt bước xuống hầm rộng chừng một thước, sâu tám thước, lên xuống bằng một thang sắt gắn vào vách, rộng dài cũng là tám thước, hình khối vuông như chiếc chuồng bồ câu. Mặt ngoài có một chiếc giá sắt, trên giá sắt có mười chiếc nổ liên hoàn đã lắp tên sẵn sàng, tuy hướng ra ngoài bờ tường song vẫn có một vách đá ngăn trước mặt. Ngoài trừ hai bên đều có ba đường khe rộng chừng một tấc phủ vải đen ngụy trang dùng để quan sát và thông hơi, không hề có chỗ trống cho tên nổ bắn đi, trừ phi vách đá trước mặt giá sách có thể xô dịch...

Trên vách có treo một ngọn đèn gió, ánh sáng vàng vọt tỏa khắp gian thạch thất. Chỉ thấy tổng cộng có năm người, ngoài gã bên cạnh bốn người kia đều đang

nằm trên một chiếc chiếu dày.

Năm ngọn quỳ đầu đao đặt dựa vào góc vách thành một hàng dài, bốn gã nằm dưới chiếu vừa trông thấy một vị cô nương xinh đẹp bước xuống, thấy đều mặt mày tươi rói bờ dầy, ra chiều như mãnh thú sắp vồ mỗi vậy.

Gã đi cùng Mai Nhụy và Hạng Chân lẽ nào lại không biết căn bệnh của mấy vị đồng bọn này, bèn vội bước đến gần, thấp giọng nói:

– Liệu hồn, người tuần tra do Thủy Tinh Thất phái đến đấy!

Hiệu lực của ba tiếng “Thủy Tinh Thất” chẳng khác nào khi mọi người nhắc đến Diêm La Điện, bốn gã kia liền tức sửng sờ, vội vàng đứng xếp thành một hàng dài, hai tay buông thõng, cung kính đứng nghiêm trang.

Mai Nhụy hiển nhiên rất không quen với mùi rượu và mùi hôi hám trong thạch thất, nàng thoáng nhíu mũi, lạnh lùng quét mắt nhìn quanh.

Hạng Chân khi này đã tiện tay kéo phiến đá dầy cửa hầm lại rồi, chàng quắc mắt nhìn năm gã đại hán, giọng nghiêm lạnh nói:

– Các người chỉ có năm người ở đây thôi ư?

Gã đại hán cùng họ đi xuống vội đáp:

– Vâng, vâng! Chỉ có năm người thôi, trong “Tiễn Huyệt” nào cũng đều như vậy cả!

Hạng Chân đi tới đi lui hai bước, lại hỏi:

– Đã nghiêm cấm các người không được uống rượu trong lúc trực gác, vậy mà các người lại uống lén phải không?

Năm người đều cúi thấp đầu không dám lên tiếng, Hạng Chân lại cất giọng hỏi:

– Ta hỏi các người có nghe không?

Một gã mặt tái ngắt, ấp úng nói:

– Bẩm đại ca... chúng tại hạ chỉ... uống có chút ít

Hạng Chân giận dữ quát:

– Im ngay, một hớp cũng chẳng thể được, nếu như người của Vô Song Phái kéo đến trong lúc này, các người đầu choáng mắt hoa mà còn đương sự được ư? Toàn là một lũ phế vật!

Năm người rũ tay đứng yên, thấy đều cảm như hén, đến nỗi thở mạnh cũng chẳng dám. Hạng Chân lại đảo mắt nhìn quanh, phen này thì chàng đã phát hiện một tay cầm sắt lộ ra trên góc tường bên phải.

Suy nghĩ thật nhanh, chàng liền hiểu ngay công dụng của tay cầm sắt ấy, bèn nhếch môi cười quái lạ, đầy sâu sắc và tàn bạo.

Mai Nhụy cũng đành mặt nói:

– Các người phải hết sức thận trọng, phía trước Đại Hà Trấn đang diễn ra kịch chiến vậy mà các người lại ung dung ở đây uống rượu vui vậy ư? Vạn nhất xảy ra sự cố, các người có gánh chịu nổi không chứ?

Hạng Chân tiến tới một bước gần giọng:

– Có nghe Mai cô nương nói không hả?

– Dạ nghe!

Năm người riu riu đồng thanh đáp. Mai Nhụy khoát tay nói tiếp:

– Lần sau mà còn bắt gặp các người như thế này thì đừng trách ta không vị nể nữa, sẽ trừng phạt các người đấy!

Hạng Chân đành giọng:

– Không còn lần sau nữa đâu!

Năm gã đại hán kể cả Mai Nhụy thấy đều sửng sờ, ngay khi ấy Hạng Chân đã xuất thủ nhanh như chớp. Năm người văng bắn ra sau, va mạnh vào vách rồi dội ra ngã lăn xuống đất, không kịp hự lên một tiếng thấy đều đã hồn lìa khỏi xác.

Mai Nhụy giận run, mặt tái nhợt nhìn thẳng vào Hạng Chân, giọng khích động nói:

– Ngô Nhị, các hạ... tội đâu có đáng chết, các hạ lấy quyền gì mà giết chết họ chứ? Họ chẳng qua chỉ nông chút rượu, tội đâu có đáng chết, các hạ vậy mà lại tàn ác ra tay giết chết họ..

Hạng Chân thở dài, ra vẻ khổ sở nói:

– Tại hạ... chỉ vì nhất thời tức giận. Mong cô nương hãy thứ cho...

Trong lúc tức giận và khích động, Mai Nhụy nhất thời không nghĩ đến một điều. Nếu chàng thanh niên tuấn tú có tên Ngô Nhị này quả đúng là một tiểu đầu mục trong Như Ý Phủ thì sao lại có thân thủ cao siêu đến vậy...

Mai Nhụy tức tối giậm chân, hai mắt đỏ hoe, giọng uất nghẹn nói:

– Đây là 5 mạng người... chỉ vì một việc nhỏ nhặt mà người lại đành lòng giết chết họ một cách tàn nhẫn thế này! Ngô Nhị, long người dạ người quả thật độc ác, quả ta đã lầm về người...

Hạng Chân hai tay ôm mặt, vẻ đau khổ nói:

– Tại hạ đã biết tội rồi! Mai cô nương xin đừng nói nữa.

Mai Nhụy vụt ngẩng lên, giận dữ nói:

– Ta biết phải trả lời thế nào đây? Đây là năm mạng người, ta biết phải giải thích thế nào với Như Ý Phủ đây?

Hạng Chân tiến tới một bước, đến gần Mai Nhụy vờ sợ hãi nói:

– Xin Mai cô nương hãy che giấu dùm cho, không thể để cho họ biết là tại hạ

đã gây ra, họ sẽ giết chết tại hạ mất...

Mai Nhụy nghiêng răng:

– Đừng đến gần đây, người là loài ma quỷ...

Chưa kịp dứt lời, Mai Nhụy chợt cảm thấy bên mạn sườn tê dại, liền nhận ra có điều không ổn, song đã muộn, chưa kịp phản kháng thì người đã mềm nhũn ngã lả ra đất.

Mai Nhụy kinh hãi, tức giận nhìn Hạng Chân nói:

– Người... người định làm gì? Người thật to gan!

Hạng Chân lạnh lùng cúi nhìn nàng, danh giọng:

– Đừng kêu réo, Mai cô nương! Tại hạ không phải là kẻ nhân từ, cũng chẳng biết thương hương tiếc ngọc, hãy bình tĩnh mà đối diện với hiện thực!

Mai Nhụy mồ hôi nhễ nhại, hổn hển nói:

– Người định làm gì ta hả?

Hạng Chân giọng danh lại:

– Tại hạ không phải Ngô Nhị, cũng chẳng phải là người của Như Ý Phủ. Hiện tại hạ chưa muốn làm gì cô nương cả, hãy quên đi câu chuyện hái thuốc của cô nương khi xưa, tại hạ không bỉ ổi như ba gã kia đâu. Tuy nhiên, cô nương cũng không bao giờ có được sự may mắn và thắng lợi như lần ấy đâu!

Mai Nhụy bàng hoàng ngây ngẩn:

– Người là ai?

Hạng Chân chậm rãi cởi bỏ áo da, lệ làng lộn áo bào bề màu vàng vào, đoạn lạnh lùng nói:

– Giờ cô nương thử nghĩ xem, tại hạ là ai?

Mai Nhụy trở to mắt, ngơ ngẩn, song liền tức nghĩ ra một người mặt biển sắc, bàng hoàng buột miệng kêu to:

– Hoàng Long!

Hạng Chân nhoẻn miệng cười, giọng dụ đi:

– Vâng, chính là tại hạ!

Mai Nhụy như bất ngờ vọt từ trên cao rơi xuống, long đâng ngập bao kinh hoàng, tuyệt vọng lẫn bi phẫn, nàng những ngỡ tất cả triết để kết thúc, tương lai, hạnh phúc và sinh mạng đều sắp bị hủy diệt, Hoàng Long. Một cái tên tượng trưng cho sự tàn bạo và chết chóc, thật đáng nguyên rủa!

Hạng Chân khẽ nói:

– Quả đúng như cô nương đã nói, tại hạ lẽ ra không thể chỉ là một tên tiểu đầu mục trong Như Ý Phủ. Thế giới bên ngoài bao la, bậc nam nhi đại trượng phu

là phải chí ở bốn phương, rất đa tạ những lời khích lệ của cô nương, bây giờ tại hạ đã là như vậy rồi!

Mai Nhụy tức tối đến cơ hồ nổ cả lồng ngực. Nước mắt lăn dài xuống má, bi thống thút thít khó.

Hạng Chân lắc đầu nói:

– Cô nương cùng tại hạ đối lập nhau, thù hiềm lẫn nhau, giờ đây hẳn là cô nương không còn trách tại hạ thủ đoạn độc ác nữa, nếu đổi lại là người của Như Ý Phủ còn tàn bạo hơn tại hạ nhiều...

Hạng Chân đưa mắt nhìn những đường khe trên vách, buông tiếng thở phào thấp giọng nói:

– Người tiếp ứng cho tại hạ đã sắp đến đây rồi và đội thiết kỵ của Vô Song Phái cũng đã sắp mở cuộc tấn công, trực giác của cô nương hết sức linh nghiệm, cuộc chiến này e rằng phía Như Ý Phủ khó mà giành được phần thắng!

o O o